

Adults en acció

Nº 39 Abril 2014 Associació Zitzània

Opina!

digues-hi la teva!

Explica't!

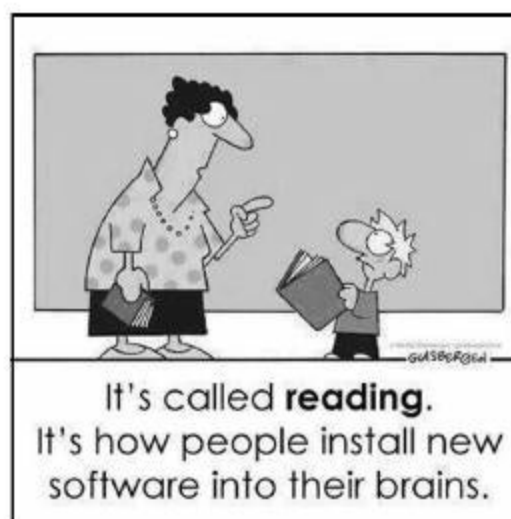

Fes sentir la teva veu!

Aquest és el teu espai!!

índex

Editorial	3
El cafè	4
L'hora de les emocions	5
L'anècdota de la meua vida	7
Activitats de l'escola	13
Racó literari	17
Associació Zitzània	23

editorial

Aquest trimestre haurà estat “maratonià” es miri com es miri. Al final, però, les vacances han arribat, i, amb elles, un nou número d'*Adults en acció*.

Gràcies, com sempre, a la col·laboració de molta gent –alguna de molt fidel– veu la llum un número, però, amb escassa participació a la secció del Cafè, per exemple, una de les

tradicionalment més “concorregudes” i des d’on millor es pot amplificar la vostra veu, el vostre punt de vista més directe sobre els temes més candents, tot i que ha estat prou prolífic quant a creació literària i relat d’experiències viscudes.

Una de les causes -entre moltes d’altres que han confluït- que pot haver donat com a resultat un número més aviat “prim” pot ser la mateixa que ja està contribuint en gran mesura a gestar que “floreixi” el número que succeirà a aquest, el qual inclourà la publicació de tots els treballs guanyadors dels Jocs Florals que han de ser premiats pels volts del dia de Sant Jordi.

Des de la comissió us continuem animant a participar en totes les seccions habituals de la revista, tenint present, però, que en el número de final de curs la secció del Racó Literari, com hem explicat, ja estarà coberta.

Bones lectures!

Comissió de Revista

El cafè

COM VEIG JO EL MEU PAÍS

Jo vull explicar una mica la meua forma de veure el meu país en aquests temps que corren.

Quanta injustícia, amb tot el que s'ha lluitat per tenir un lloc digne i un salari just, per una sanitat i un ensenyament dignes, que en qüestió d'uns anys... Això és una vergonya, tot l'entorn polític que tenim: Són una colla de corruptes!

En lloc de discutir tant entre ells i treure's els draps bruts els uns als altres haurien de treballar més tots junts per tal de treure aquest país d'aquest caos.

Cobrar aquests sous tan elevats i aquestes pagues tan altes quan es retiren és injust, quan gairebé la meitat dels espanyols han de passar el mes amb els 400 euros que reben.

Fina Donate
Català Bàsic Vespre
Concòrdia

L' hora de les emocions

Per Marta Ferrer Puente

En aquesta ocasió us proposo una reflexió des de Bolívia feta per Daniela García

LA VALENTÍA

¡Una **emoción- valor** escasa en estos tiempos, y tan valorado! porque ¿quien no quiere ser el primer valiente? pero a veces nos sentimos débiles y referimos quedarnos en nuestra zona de confort.

Para cultivarla, debemos fomentar también la voluntad, la fortaleza, la confianza, flexibilidad, y humildad y sobre todo gestionar nuestros miedos, porque justamente no hacemos cosas por el miedo a hacerlas. A veces, en el intento de ser valientes, nos ponemos violentos y lastimamos a otros, y a nosotros mismos, confundimos la valentía con la violencia y la competición de ser los primeros.

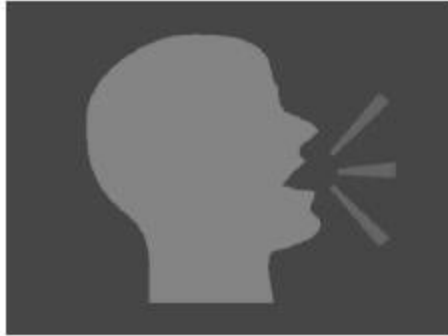
La valentía supone también un punto medio de equilibrio en el que ni pasemos nuestra vida luchando, “ganando guerras” poniéndonos en situación de “salvadores”, ni entremos en una apatía que nos conduce a una modorra existencial. El punto medio, supone valorar las situaciones y a través de la reflexión, intuición, y conciencia evaluar si vamos a dar respuestas a las demandas de la vida, sin con ello “sacrificarnos” por nada ni por nadie.

Es importante correr riesgos pero los adecuados, los que nos pertenecen, los que hacen a la esencia de nuestra vida y para ello será importante conocernos a nosotros mismos.

*Si piensas que estás vencido, ya lo estás
Si piensas que no te atreves, no lo harás.
Si piensas que te gustaría ganar,
pero que no puedes, no lo conseguirás.
Si piensas que estás vencido, ya lo estás.
Porque en el mundo encontrarás que el éxito
empieza con la voluntad del hombre.
Todo se halla en el estado mental.
porque muchas carreras se han perdido
antes de haberse corrido,
y muchos cobardes han fracasado,
antes de haber iniciado su trabajo.
Piensa en grande, y tus hechos crecerán
piensa en pequeño y quedarás atrás.
Piensa que puedes y podrás.
Todo se halla en el estado mental.
Si piensas que tienes ventaja, ya la tienes.
Has de pensar bien para levantarte.
has de estar seguro de ti mismo,
antes de intentar ganar un premio.
La batalla de la vida no siempre la gana
la persona más fuerte o ligera,
porque, tarde o temprano,
la persona que gana es aquella*

La llave que nos permite acceder al
Territorio
"Valentía" es la CONFIANZA en noso-
tros mismos que
nos permitirá lanzarnos al descubri-
miento de nuevos
espacios sin necesidad de tenerlo to-

L' anècdota de la meva vida

EL MEU PAÍS PARAGUAI

Jo sóc de Paraguai. Paraguai és el cor de Sudamèrica, un país tropical, on jo vaig néixer i he viscut la meva infantesa i adolescència; és una àrea de serralades, hi ha molta vegetació, és molt bonica.

A la casa on jo he viscut amb la meva família hi havia molts arbres fruiters: tarongers, mandariners, plataners, alvocaters, però el que més, més m'agrada a mi son el mango i el raïm.

Moltes vegades enyoro aquells dies de primavera i estiu, quan a la mig matí o mig dia i mitja tarda ens seiem a beure la nostra beguda refrescant, "el tereré".

Mentre fem conversa, també s'està fent el dinar per una mica més tard.

T'enyoro i algun dia tornaré al meu estimat Paraguai.

Sonia Espínola
GES I Tarda

ANÈCDOTA VERTADERA

Quan tenia vuit anys, vivia a Sant Feliu de Codines, vaig viure-hi fins als dotze. Anava a l'escola parroquial, que era a sota de la rectoria. A l'escola, amb un sol metre, hi havien nens de diferents edats, des dels que tenien cinc anys fins i tot el que estudiaven el batxillerat. El mestre, el Sr. Fuertes, era laic. Era d'aquells que la regla la portava gairebé sempre a la mà a punt per fer-la servir. Jo l'havia tastat més d'una vegada i no era plat de bon gust, encara que el que més càstigs se'n duia era el seu propi fill. A aquest el tancava al quarto on hi havien les serradures per omplir l'estufa a l'hivern, i el atonyinava de valent, deixant-lo allí plorant força estona.

També sota la rectoria hi havia una altra estança on hi havia una taula de pin pon, un trapezi, espai suficient per a fer un pessebre monumental al Nadal, que era quan tocava etc... Llavors s'anava a l'escola de dilluns a divendres de nou a dotze pels matins i per la tarda, de tres a sis. Els dissabtes també pels matins de nou a dotze.

Feia poc temps que al poble hi havia arribat un mossèn nou, es deia Josep Torres Bacardi. Era molt de la canalla, i no va trigar gaire a trobar-nos ocupació per la tarda dels dissabtes.

Com que l'escola no s'ho utilitzava els dissabtes a la tarda, el mossèn, amb tota la canalla va fer un Grup d'Acció Catòlica (una espècie de "Boy Scouts"), estàvem dividits en grups de nou o deu nanos: els ratolins, els lleons, les àligues etc... Allí ens reuníem, cantàvem cançons, de tant en tant, també presentàvem treballs que havíem fet durant la setmana. Després, si feia mal temps passàvem a jugar a la sala annexa a l'escola. Si el temps era bo, sortíem a fer una excursió cada setmana a un lloc diferent. Primer sortia el mossèn amb un jove del poble que coneixia tots els voltants, i anaven marcant el camí, a qualsevol lloc visible amb "senyals de pista" (fletxes, pas barrat, missatges) que nosaltres havíem de trobar per arribar al lloc de trobada. Després sortíem els grups de forma escalonada, és a dir, passaven cinc minuts entre la sortida d'un grup i el següent, seguint les senyals de pista. Guanyava el grup que havia trigat menys temps i havia encertat més missatges. Un cop arribats al lloc, es jugava a diferents jocs: lladres i policies, empaitar-se, amagar-se, si era estiu també banyar-nos etc...

A la tornada, sempre és feia també jugant. El mossèn anava al davant caminant, amb un xiulet que el feia sonar tres cops i es girava, i al que veia, quedava eliminat, passant a caminar davant d'ell, Nosaltres al darrera, havíem d'amagar-nos i apropar-nos, fins a arribar a tocar-lo sense ser vistos. Després del joc sempre hi havia caramels per a tots i seguïem cantant fins arribar al poble.

Però una tarda, abans de tornar, faltava un noi, i no el varem trobar, per molt que es va buscar. Vam tornar al poble i van sortir els homes a buscar-lo. Tampoc el van trobar. El diumenge durant tot el dia es va buscar sense cap resultat positiu. Fins el dilluns al matí, que no va sortir del seu amagatall.

Resulta que el nen va tornar pel seu compte al poble, i va tenir por de que el renyessin a casa seva o bé per haver vingut sol o bé perquè havia fet alguna malifeta, i es va amagar als baixos de l'ajuntament, en un passadís que anava fins a un pati interior, dins d'una caixa gran de fusta.

El dilluns al matí va sortir del amagatall i l'angoixa que tothom tenia va desaparèixer.

Al final tot va quedar en un ensurt.

Rafael López
Català Llindar Vespre

CATALÀ INICIAL TARDA

Aquest curs el centre fa cursos trimestrals de català inicial. Des de bon començament s'han creat grups molt nombrosos. Estan aprenent molt i a més s'estan fent amics! Alguns dies fan servir l'aula d'informàtica per aprendre. És divertit.

L'Angustias és de Jaén i ens diu : Vinc a l'escola des de setembre i no falto mai. La meua filla em va animar a venir a l'escola i ara estic aprenent molt!

La Fatu comenta: Només porto una setmana. Tinc moltes ganes d'aprendre. Sóc de Senegal.

La Maria José diu: Sóc equatoriana i vull treballar de dependenta d'una botiga i necessito aprendre català. M'agrada molt venir a l'escola.

El Razine ha arribat a l'escola fa un parell de dies des de Dakar i ens diu que vol venir a l'escola perquè vol saber parlar en català.

El Baldev fa un mes va arribar de l'Índia i ens diu: Vull aprendre català i castellà. Necessito les dues llengües.

La Naibis és cubana, i comenta: la meua mare em va animar a venir a l'escola. Estic molt contenta i m'agrada aprendre català a l'aula d'informàtica.

L'Estefany diu: tinc moltes ganes de saber parlar català per tenir més possibilitats de trobar feina.

La Francisca és de la República Dominicana com l'Estefany ens diu: si aprenc a parlar català podré ajudar més al meu fill amb els deures de l'escola.

En Milton va néixer a Bolívia i comenta que: vull integrar-me a Catalunya i crec que aprenent català ho faré millor.

El Fakourou és de Mali, i fa només una setmana que va afegir-se al grup. Ens diu: crec que el català és difícil perquè s'escriu i es pronuncia diferent. Però tinc moltes ganes d'aprendre i integrar-me a Catalunya.

El Francisco és extremeny i viu a Sentmenat. Ve cada dia sense faltar amb la seva dona, l'Angustias. Ens diu: m'agrada molt venir a l'escola i anar a aprendre català a la classe d'informàtica. Estic aprenent moltes coses.

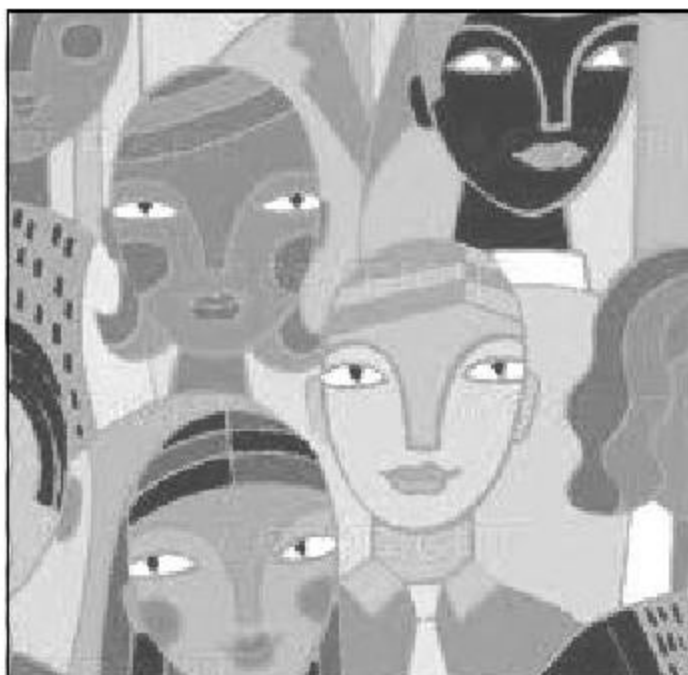
L'Ayodele ja és el segon any que ve a l'escola. És de Nigèria. Diu: "M'agrada venir molt a l'escola, estic molt a gust".

L'Ozman és de Gàmbia i sap parlar molts idiomes. Però ara vol aprendre català.

L'Abdelali, la Zakia, El Fabakari, L'Umer i l'Assim també són companys que s'han afegit al grup. Tenen tots ganes d'aprendre molt i posen molt interès!!!

Ahhhh!!! Enhorabona a la nostra companya **Fatou** que acaba de tenir un nen!!!

Català Inicial Tarda
Concòrdia

MALENCONIA

Cada cop que entrava a l'estudi els meus ulls, desafiant i desobeint el cervell es dirigien cap el manyoc de fotos familiars de l'antigor i de la modernitat que es trobaven arraconades sobre la taula, entaforades en una bossa de plàstic que havia viscut temps millors.

Quan va morir la meva germana Mercè, amb 64 anys, corcada per un càncer fastigós que anava duent a terme una tasca silent, regular i maquiavèl·lica, el meu cunyat me les va donar.

Durant força temps vaig ser incapaç de mirar-les. No estava preparada per rebre l'impacte dels records de la meva infantesa rodejada de totes les persones que estimava i que ara ja no hi són. Havia realitzat algun intent però mai passava de guaitar-ne 3 o 4. Fotos en color sípia on els pares es passejaven tots mudats, la mare amb un jaquetó amb coll de pell i el pare amb un barret que el feia molt senyor. No era gens estrany girar-se a mirar-los. Guapíssims! D'altres en blanc i negre més clarejants amb el meu germà Joan, alt com un pi, la Mercè, la presumida del grup i jo *excursionejant* per l'ermita de Mig Camí i finalment un grapat de fotos més modernes, ja en color.

Gairebé han passat dos anys des que la Mercè ens va deixar i ara crec que estic en condicions de fruit de les fotografies. M'he buscat un racó del pis on els raigs de sol entren sense demanar permís inundant l'espai de llum i claror, he apropat una butaca antiga i encantadora a la finestra, que vaig decidir endur-me de la casa familiar per recordar les estones que el meu pare allí assegut ens explicava històries del poble o ens llegia contes.

Sé que observant-les tot un seguit d'emocions se'm despertaran, potser alguna llàgrima, un sospir, un somriure de complicitat...

Toquen les campanes de la catedral. Les 12 del migdia. Bona hora per començar.

Tere Massagué Arasa
Anglès 3 Tarda

EL MÁS ALLÁ

A continuación, voy a redactar una cosa que me pasó hace siete años.

En el año 2007, marché a Rumanía de vacaciones. Estaba muy ilusionada por volver a ver a mi padre y resto de los familiares.

Llegué y me instalé en la casa de mis padres, donde me había criado. Ahí pasé media vida, con mi abuela, que cuando mis padres estaban trabajando me cuidaban.

Falleció dos semanas antes de que yo llegara. Era un sentimiento de dolor, rabia e impotencia. Nunca pensé que la que había sido como una segunda madre moriría tan de repente.

Dos días después de instalarme tuve un sueño muy raro, en el que mi abuela estaba en el jardín de mi casa, descalza, de espaldas y con una manguera en la mano regando las plantas. Voy y le digo: "Yaya, ¿qué haces ahí descalza? ¡Te vas a resfriar!" "No", me contestó. Le volví a repetir lo mismo y se giró. Tenía los ojos llorosos y estaba triste. Me dijo: "Hija mía, yo me voy, itú cuídate mucho!" y desapareció.

Me desperté llorando y toda asustada. A la noche siguiente, a las tres de la madrugada, que es la hora de Lucifer, considerada la hora del diablo, pasó una cosa muy extraña. Me había quedado dormida y de repente sentí un olor a quemado.

Abrí los ojos y di una vuelta por la cocina, pero nada. Me volví a meter en la cama y apagué la tele. De repente, escuché un ruido raro en la puerta y vi cómo se abría sola. Al ver la puerta abierta, me quedé paralizada de miedo. Entró un gato negro, con los ojos grandes, mirándome fijamente. Empecé a rezar en mi mente y al cabo de unos segundos marchó.

Fue una experiencia rara e inexplicable. ¿Hay vida después de la muerte? ¿Existen el bien y el mal?

Monica Toma
GES II Matí

Activitats de l'escola

El dia 3 de febrer vam tenir a l'escola la visita de Felipe L. Aranguren, sociòleg i escriptor, que ens va presentar el seu llibre ***El negoci de la fam***. En aquesta presentació va parlar sobre els milions de persones que moren a causa de la fam, tot i que existeix una capacitat de producció alimentària molt bona. Apart, només amb el que es llença al primer món, n'hi hauria per alimentar dues vegades les persones que passen fam. Grans institucions com el Banc Mundial, el Fons Monetari Internacional o la Organització Mundial del Comerç, estan al servei de les grans multinacionals, les quals són capaces de violar els drets humans que faci falta per tal de seguir guanyant diners. Amb l'arribada dels biocombustibles i dels aliments transgènics, el preu del blat, per exemple, ha pujat, incrementant així el problema. Els aliments transgènics són aquelles patates o fruites fabricades perquè aguantin més, si-

guin més resistents en els transports o per qüestions de màrqueting siguin totes iguals, sense garantir-nos els efectes que podran tenir en el futur.

D'altra banda, hi ha un 49% de la pesca al món que és il·legal, on de vegades s'imposen tècniques que deterioren el sistema. També tenim exemples com el d'Etiòpia, on els estats corruptes expropien terres a les tribus i les venen a països com Xina, Índia, terres que seran explotades (per fer-hi plantacions de roses) igual que els seus treballadors. Aquells treballadors que s'organitzin en la defensa dels seus drets, o en contra de les privatitzacions de l'aigua, un altre problema greu, seran reprimits o, de vegades, assassinats.

Va continuar parlant de la gran especulació alimentària que estem patint, que també és la culpable de l'encariment dels aliments. Amb l'especulació del mercat imposen els seus preus i incrementen els seus ingressos. Aquells sense escrúpols que s'havien retirat després de la crisi immobiliària, són el mateixos que especulen ara amb els aliments.

En acabar, vam passar a les preguntes, i un assistent li va fer la gran pregunta que tots ens estem fem: Què podem fer? Aranguren va ser molt clar i ens va explicar que el poder d'ells resideix en la nostra ignorància, la desorganització i la por. Per tant, ens va aconsellar prendre consciència, organitzar-nos, canviar la nostra conducta de consum i, si fa falta, lluitar amb desobediència civil.

Moltes gràcies, Felipe, per obrir-nos els ulls una mica més, i dedicar el teu temps en ensenyar-nos els problemes que ens envolten!

David Mata Moreno
GES II Tarda

MARATÓ LITERÀRIA

Un cop més enguany hem celebrat la Marató Literària, per segon any consecutiu al Centre Cívic de Ca n'Oriac. Aquest any totes les actuacions han anat al voltant del tema del Misteri.

Ha anat molt bé gràcies a l'alta i variada participació de l'alumnat dels diferents torns i programes.

Aquí en teniu una mostra gràfica:

DIJOURS GRAS I SOPAR DE CARNESTOLTES

L'alumnat i professorat de Can Deu i de Can Puiggener vam anar a berenar als boscos més propers per celebrar el Dijous Gras a l'aire lliure i vam compartir menjar típic de la diada juntament amb menges més típiques d'altres indrets, tot plegat en molt bona companyia.

D'altra banda, al centre de la Concòrdia, divendres 7 de març, va tenir lloc el ja tradicional sopar de Carnestoltes, on també es van degustar aliments variats i, qui s'hi va animar, va venir ben disfressat.

EXPOSICIÓ "OBRE ELS ULLS"

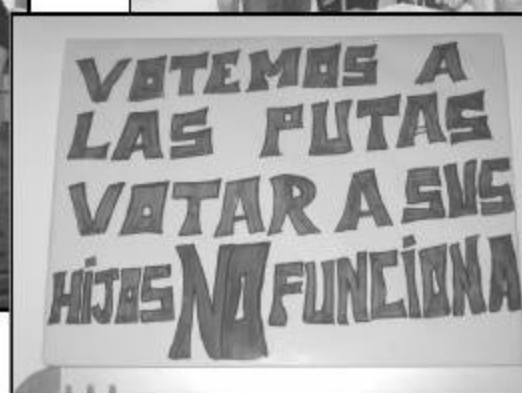
"Gent petita fent coses petites pot canviar el món" diu l'Eduardo Galeano, i això és el que nosaltres, artistes amateurs, ens proposem.

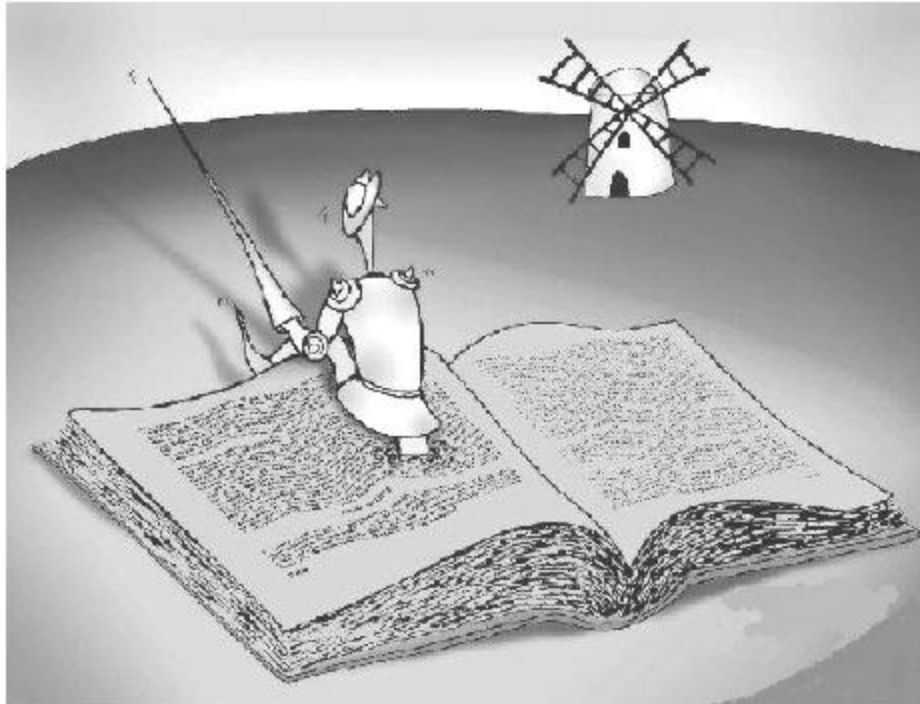
Un petit gest visual per obrir una nova mirada.

Seguim indignades i necessitem cridar ben fort.

**OBRIM ELS ULLS
JUNTS PODEM MILLORAR EL MÓN**

Marta Ferrer
Març 2014

Racó Literari

CONTE

Anava caminant pel mig del passeig de la Rambla de Barcelona, quan vaig veure una estàtua d'aquelles vivents que semblava una fada preciosa, tenia unes quantes monedes, poques, posades dins d'una capsa de cartró que li havien anat llençant la gent que hi passejava per la Rambla.

Jo no portava cap moneda petita, ni grossa, només un bitllet de 20 €, però era tan bonica aquella imatge que no sabia què fer. Em vaig quedar mirant-la i només podia somriure i anar atraient a més gent, i així va ser...

Va omplir la capsa de monedes en un moment!

Llavors em va mirar i em va fer un somriure d'allò més dolç...

M. Mar Coso
Català Llindar

BAN MUNICIPAL

Per ordre de l'Excel·lentíssim Senyor Víctor Vitrells Vidrier, Batlle de Rajola d'Amunt, queda terminantment prohibit usar roba de color negre durant els mesos d'hivern ja que aquesta coloració fa abaixar els ànims positius dels nostres i les nostres conciutadans i conciutadanes així com de la gent de bé que ens visita per admirar la nostra vila estimada.

PEP COBDÍCIA, (regidor a l'ajuntament pel Partit dels Treballadors Pencaires, PTP): -S'ha begut l'enteniment en Víctor! Què té a veure el color amb l'ànim? Això és afany de protagonisme!

PACO TRIPIJOC, (regidor a l'ajuntament pel Partit dels Obrers Esforçats, POE): -Deixa'l fer, Pep! Ell mateix es cavarà la seva pròpia tomba. A les properes eleccions segur que esgarraparem molts dels seus vots.

FLOR FIGAFLORE, (jove entre hippy i oKupa):-Ja era hora que es prengués aquesta mesura tan radical! Fora el negre!, expressió de submissió, angoixa i patetisme. Visca el color! que ens dóna vida, alegria i amor. Potser que em planteji votar a les properes eleccions municipals i donar el meu vot al progressista Víctor.

FREDERIC LAMENTÓS, (rector de l'església parroquial de Sant Iscle, 80 anys):- Sant Iscle, Sant Iscle com m'haig de veure als meus anys! Tota la vida amb sotana negra i ara haig de canviar de color? No m'hi sé avenir! Senyor, que aquest sacrifici serveixi per confortar els meus feligresos!

LLUC FERRAMENTA, (jove de 19 anys, l'únic gòtic de la vila):- Merda! Aquest carca de l'ajuntament no té altra feina que treure's de la màniga aquesta "xorrada". Tant com destacava la ferralla, sobre la meua roba negra. Sens dubte el meu "porte" era elegant. Tothom em mirava! Jo per aquí no passo!! Em veuré obligat a emigrar a la "capi".

MARGARIDA OSTENTOSA (Sra. de l'empresari Fornells, nova rica):-Quin horror! Què en faré ara de tots els vestits de còctel i de nit negres que em vaig comprar a Barcelona per lluir aquestes festes?. Ai! Són tan elegants i tan de senyora fina!!. Qui haurà assessorat al nostre batlle?. Jo no veig en Víctor capaç de prendre una decisió tan cabdal. Segur que l'espavilada de l'Agatha Ruiz de la Prada que estiuja al poble i és amiga seva li ha entaforat aquesta idea al cap.

INDIGI PELACANYES, (captaire oficial de la vila):-Òndia quin enrenou ha creat aquest ban! Feia temps que no m'ho passava tan bé. Estic ben distret escoltant les converses dels vilatans en sortir de l'església. A més a més, com s'aturen davant meu i jo l'observo amb mirada melangiosa i tristoia tot simulant calfreds, cauen en el parany que els he preparat i em tiren força cèntims i més d'un euret al pot. Si el negoci continua així, passaré un bon Nadal.

Tere Massagué Arasa
Anglès 3. Tarda

EL LLORO PIRATA

Sóc jove i casa meua és un vaixell, sí, un vaixell pirata. Podria semblar que no és un lloc per a mi, és clar, sóc un lloro i hauria d'estar a la selva tropical, però aquí tinc molta llibertat. Bé, una llibertat reduïda, perquè un vaixell no dóna per més. Puc volar fins dalt del *màstil* més gran i posar-me en ell, però el que més m'agrada és anar sobre les espatlles del pirata Pota de Fusta i sentir a dir els renecs més grollers que mai he sentit i això em diverteix molt i aprenc totes les seves paraules com: "A l'abordatge collons, a l'abordatge!".

Quan vam abordar un vaixell anglès, vam agafar un hostatge, tenia els ulls blaus, cabells rossos i una agradable veu, ella anava dient tot sovint: - El meu enamorat em rescatarà. Vaig aprendre a dir aquesta frase, estava sobre l'espatlla de Pota de Fusta i li vaig dir a cau d'orella: "El meu enamorat em rescatarà".

No sé d'on va sortir aquella mà embotida en un guant de cuir. Em va donar tal cop que em va fer volar tres plomes de color vermell pels aires. Passava molt temps sobre les espatlles d'aquell pirata, que quan caminava tothom sabia on era, la seva pota de fusta amb el seu cloc, cloc, el delatava. El sentia explicar les seves cuites dient que havia lluitat en contra dels corsaris; concretament, un de molt valent i estratègia, el Grimaldi. Era un venut, es feia pagar per robar els nostres botins i portar-los als millors postors.

Un dia mentre somiaven truites, ens va abordar el vaixell de l'enamorat de la nostra hostatge, i tot d'una, em vaig trobar sobre la falda d'ella en un tros de fusta surant per l'Atlàntic, estava mig estabornit i vaig notar que ell m'estava acaronent sobre el seu vestit de color rosa rematat amb tot de puntetes i, a poc a poc, vaig prendre consciència que la meua vida de pirata s'havia acabat.

Vaig fer una bona amistat i, de viure en un vaixell pirata, vaig passar a un gàbia de color blanc guarnida de flors. L'Elionor i el seu enamorat estaven convençuts que la meua vida era molt més feliç, vivint en aquella urbanització de cases victorians a Long Island.

Vaig fer mans i mànigues per desfer-me de la meua "meravellosa" vida i un dia, quan la canalla va voler jugar amb mi, vaig aletejar les meves ales i em vaig refugiar en una palmera frondosa i còmoda. Allà vaig trobar una femella una mica espelofada, però quan em va veure tant net i polit es va començar a empolainar refregant el seu bec per les seves ales acolorides i va dir: "Aquest és per a mi".

I així va començar una nova etapa de la meua vida.

Ricard Toro Martín
Informàtica 2 Matí
Anglès 1 Matí

MI MUNDO

Ojitos marrones, mirada inocente.
Todo mi mundo, toda mi mente.
Mi sol carece de luz
Cuando estáis tristes.

Mi alegría se ilumina
Al veros sonrientes.

Mi saber y mi entender
Se enriquecen al veros crecer.

Serena y en paz
Cuando vosotros volvéis.

Amor siempre
Tan fuerte es mi amor
Que moriría o mataría
Por los dos.

Cristina Celma
GES II Tarda

AMOR ENTRE CASCADAS

Lo tenía todo pensado, todo debía salir perfecto, era el día más importante de mi vida, me iba a declarar al amor de mi vida.

El día amaneció soleado con una temperatura ideal, que en verano es lo que apetece... Sol, calor, todo listo para mi declaración. Mi plan consistía en recoger a mi amante, mi amor, e irnos a pasar el día solos, en un lugar idílico, un bosque apartado, lleno de altos árboles, que nos darían una sombra perfecta, al lado del río, con abundante agua, acompañados de dos enormes cascadas de agua, donde apeteecía bañarse. El silencio, sólo roto por el bello canto de los pájaros, el dulce caer del agua y una ligera brisa que revoloteaba con las hojas y ramas de los árboles, había creado una atmósfera increíble.

Al llegar, un largo beso selló nuestra presencia, como presagio de un día memorable. Sin mediar palabra, entre caricias, nos desnudamos para darnos un buen baño, donde el agua corría entre nuestros desnudos cuerpos, provocaba un aroma romántica, que hacía presagiar el éxito de mi objetivo.

El estadillo del agua y nuestros roces, unidos al idílico lugar, aunaban nuestras emociones para entregarnos el uno al otro, saliendo del agua, en nuestras toallas. No hacía falta mediar palabras, nuestras miradas, nuestras manos, con continuos roces de cariño, hacían el resto...

Tras un pequeño aperitivo, llegó el momento de la verdad. Ya era el mediodía, habíamos comido. Retocándonos el uno al otro, con interminables besos, decidí tomarle de la mano y llevarle dentro del agua atravesando el río para llegar detrás de una de las dos enormes cascadas.

Detrás de ella, una especie de espacio, cual cueva, provocaba un intenso silencio, sólo roto por el latido del nerviosismo de mi corazón. Nos miramos, los dos de pie, desnudos, cogidos de las manos. Expresé con un simple "te amo" todos mis sentimientos. Él me miró fijamente y con una caricia en mi pectoral, nos fundimos en un apasionadísimo beso que, sin mediar respuesta, fue un claro sí.

A partir de ahí, nuestros cuerpos se entregaron mutuamente en ardor y pasión, amándonos desde ese día hasta hoy.

Fue el mejor de mi vida, iniciando el compartir el resto de mi vida con mi hombre amado.

Migüi De Los Santos
GES II Matí

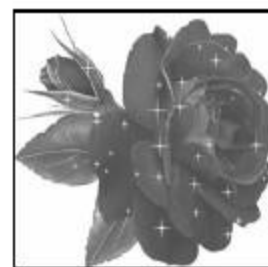

EL RÍO DE LOS SUEÑOS

De un tiempo a esta.
Se muere naciendo.
Cada día que pasa.
Amanece con una tragedia.
Y ese mismo día.
Nace un mundo nuevo.
Un mundo lleno de esperanza.
Un mundo verde.
Verde como la paciencia.
La paciencia es verde.
Verde la esperanza.
Las dos esperan y esperan.
Quizás un poco de bondad.
Quizás un milagro.
Quizás que dejemos atrás.
La tristeza.
La tristeza almacena.
Los desastres del alma.
Es una carga tan pesada.
Que te rompe el corazón.
Y también los zapatos.
Y después,
Vamos descalzos por la vida.
Tu vida ya no tiene sentido.
Y una vida sin sentido.

Es intolerable.
Miramos distraídos.
El garabato de la lluvia.
Que nos lleva al río de los sueños.
La lluvia invita a soñar.
Y soñamos, soñamos.
Que ya no tenemos caciques.
Que ya no tenemos líderes.
Líderes que nos engañan.
Con palabras bonitas.
Líderes que tienen el corazón congelado.
Líderes que piden cordura y paciencia.
Que pronto vendrán los brotes verdes.
Y de nuevo seremos felices.
Y a no habrá más lágrimas.
Y si lloramos, las lágrimas.
Serán tan bellas.
Que serán de color topacio.

(Son cosas que pasan)

Francisco Muñoz Otero
Compètic I
Can Deu

Associació Zitzània

REPARTIMENT D'ALIMENTS

Des de l'Associació Zitzània s'ha fet una segona recollida d'aliments per a tots aquells alumnes que han expressat que ho necessitaven i se n'ha fet el repartiment el passat 26 de març. Gràcies per la vostra solidaritat.

SORTIDES

Dissabte 29 de març es va realitzar una sortida caminaira, de les ja tradicionals, aquest cop a les fonts de Rellinars, al Parc Natural de Serra de l'Obac, i a l'hora de tancar l'edició n'hi ha de prevista una de més urbana per al diumenge 6 d'abril, que consistirà en una ruta per la Barcelona romana.

Foto: Cristina Vert Roca

Zitzània

CONCORDIA
ESCOLA D'ADULTS